

Einars ríma

Hósis dóttir Kjartani unti,
høvdu tað menn á orði;
untist tað honum ein vænari moy,
í Tróndheimi í Noreg.

*Há trummar í høll,
hermenn ríða fram.
Jomfrú leikar í lundum
við tann edilmann.*

2. Hósis dóttir Kjartani unti,
mongum tað illani tókti,
untist tó honum ein vænari moy,
frú Marita kongsins dóttir.

3. Eina veit eg rímuna,
vil eg fyri tær greina,
Ólavur kongur í Tróndheim norð,
so reystar hevur hann sveinar.

4. Kongur hevur ein ungan mann,
Einar vil eg hann nevna.
Vænur er hann og vøksturligur,
væl kann boga spenna.

5. Kongurin situr yvir breiðum borði.
Sólin brandar víða,
talar hann til Einar unga:
"Tú skalt á skógar ríða."

6. Kongurin gongur í borgarsali,
hann sá eftir sævarbylgju:
"Eg skal fáa tær fimtanhundrað,
við tær á skóg at fylgja."

7. Riðu teir eftir Áskóg norður,
man meg rætt um minna:
Tá teir komu undir Dovrafjall,
tá tók dagur at dimma.

8. Allir stóðu kongsins menn,
teir tóktust komnir í vanda,
sóu teir har á grønum vølli
ein gríman risa standa.

9. Risin so til orða tekur,
tóktist hava kent:
"Hoyr tað reysti Einar ungi,
hvør hevur teg higgar sent?"

10. Til tað svaraði Einar ungi,
hann kvaðst ei longur tiga:
"Ólavur kongur í Tróndheimi,
hann hevur sent meg higgar."

11. "Hevur hann teg higgar sent
at standa í stórum vanda,
eg eigi jørð og aldanskóg,
hetta vil eg behalda."

12. Risin so til orða tekur,
letur so orðum líða:
"Her skulu tit kongsens menn
í sma stað mær bíða."

13. Tað var hesin grími risi,
við so miklari ferð,
gekk hann sær í hellið inn
at søkja sær skjöld og svørð.

14. Risin kom av helli út
við so mikið hól,
niður feldi hann fimtanhundrað,
áðrenn upprann sól.

15. Niður feldi hann fimtanfundrað,
eingin vann honum mein,
eftir ríður á grønum vølli
Einar, kempjan ein.

16. Einar ríður á grønum vølli,
kinn ber hann so baldan:
"Tað frættir ei Kristin kongsins dóttir,
at eg skal undan halda."

17. Einar ríður á grønum vølli
við svørð og brynju blá.
síðan helt mót risanum,
tá gingu kostir á.

18. Einar reiggjar svørðið hátt,
um tit vilja mær trúgva,
ætlaði hann á risanum
høvur og hjálm at klúgva.

19. Einar reiggjar svørðið hátt,
ætlaði til so fast,
tað fleyg burtur av risana hjálmi
og sundur um miðju brast.

20. Einar ríður á grønum vølli,
hann lítur niður for seg:
"Ólavur kongur av Noregi,
illa sveik tú meg."

21. Einar stendur á Áskóg norður,
blóðugur upp til knýggja;
illa tókti honum tað,
at hann skuldi undan flýggja.

22. Einar ríður á Trónðheim suður
við einum brotnum spjótið;
Ólavur kongur av Noregi
hann gekk honum ímóti.

23. Kongurin so til orða tekur,
tá ið hann mannin kendi:
"Einar, hvar er liðið tað,
sum eg á skógin sendi?"

24. Til tað svaraði Einar ungi,
blóð á akslum fleyt:
"Her tú síggja skalt tað svørð,
sum eg við risan breyt."

25. Kongur so til orða tekur:
"Lat tær einki ekka!
Gakk tú inn í høllina
tann brúna mjøð at drekka."

26. Einar situr við breiða borð,
hann lítur at føgur vívi:
"Nú er eingin í Noregi,
ið risan tekur av lívi."

27. Eina ro til orða tekur,
mælir so fyri sær:
"Eg vildi, at Kjartan Ólavsson
her í Trónðheimi var."

28. Svaraði ein so gamal maður,
studdist fram á fold:
"Deyður er Kjartan Ólasson
og lagdur í døkka mold."

29. Svaraði tá ein annar maður:
"Har var eg í fjør,
deyður er Kjartan Ólavsson
og liggur í heiðin jørð."

30. Marita yvir borði stóð
við sínar moyggjar tólv.
Tá ið hon hoyrði Kjartans deyd,
hon svímar á hallargólv.

31. Reistu teir hana við borðið upp
kongsin mangir menn,
lindin dró fyri hjartað inn
og blóð úr næsum fleyt.

32. Tað var frúgvín Marita,
hon mælir orðum fjól:
"Skamm fáí Guðrun Hósis dóttir,
sum brand úr slíðra stjól."

33. Eg tók upp úr máldrykkju,
Kjartani brandin gav,
av silvuri, settur við dýrar steinar,
gripur úr gulli var.

34. Eg tók upp úr máldrykkju
silvurslíðrar at bimda;
hann fekk ikki víggjasár,
ið bar mín brand við linda."

35. Tá mælti sami gamli maður,
glógvar í gulli reyður:
Enn eru kappar í Íslandi,
um Kjartan hann er deydur."